Mircea Dinescu

Dodeskaden

Ce-aţi făcut cu nebunii din gări?
Măcar ei n-aveau limba de cârpa.
Saci cu pâine, sudoare, ţigări
şi tăcerea complice şi târfă.
I-au cam tras spre polul lor cald
Institutele de binefacere?
Le-au extras de sub ţeasta smarald.
I-au păpat chiar în faza de coacere?
Om-vagon, bou vagon, palid tren
cu baloturi de sila şi ura.
Sunt copilul din Dodeskaden
cu ziare aprinse în gură.

Naşterea unei definiţii

Să vinzi piei de cloşcă la gura Labirintului
Întocmai lui Borges
numit în derâdere *inspector al pieţii de păsări din Buenos Aires*
şi să te iei în serios
de parca-ai fi dereticat coteţe cu vulturi
de parca-ai fifăcut ordine în colonia de pelicani.
Trebuie întreţinută o anumită confuzie
ca legătura dintre hoţul de buzunare şi canguri.
altfel bietului reporter i se apleacă de-atâta realitate
Iar criticul literar acuza în sfârşit marea
că-i prea manierista…
Astfel îndrăznesc eu să numesc viaţă:
acea cazna fertila a obiectelor
de-a deveni altceva decât sunt

Uşa cu mort

Ca leul în faţa tabelului lui Mendeleev
amuşinând feroasele-neferoasele.
de-o neputinţa frenetica

la sfârşitul de ev
Între Dumnezeu şi Genetica
oasele.
mă dor oasele.
În tramvaie, pe-acoperisuri – mă apuca subit
O durere de oase ilogica.
de care-i răspunzător
pitecantropul pitit
În pădurea genealogica.
L-o fi tras un curent glacial dinspre sud
vreun strănut al naturii haotice.
fiindcă-l simt şi acum în ciolanul meu ud.
congelat ca un fruct de la tropice.
Îmi lipseşte precis o linguriţă de iod
un degetar de potasiu-n artere.
neglijate de bunul meu unchi Hesiod
dedat la diete severe.
Îmi lipseşte sărutul acela târziu
de femeie dormind în păpuşă.
nu-mi lipseşte în schimb mortul meu străveziu
mortul meu de la uşa

Daţi-i şi mesei de bucătărie o şansă
În plin naufragiu cu portelenul de Sèvres în braţe
bolborosind în vechea limba-a incaşilor
(ca toţi naufragiaţii am devenit penibil de cult)
cu pitroiul de Sèvres în braţe
va strig şi va strig
daţi-i şi mesei de bucătărie o şansă
lăsaţi-o să se mărite cu mine
sau măcar tejghelei băcanului.
scândurii ofticoase de gard…
O Doamne cum ai rânduit tu fructele tale
departe de buzele îndrăgostiţilor de pe mari

De rerum naturae

Încep din nou spectacolele: teiul
Îşi joaca mireasma cabotina
Deus în machina şi-a pus uleiul
totul e uns şi totul e rutina.
Marea şi-a luat tainul
Înecaţii
precum cosaşii stau proptiţi în raze.
pe mal prelaţii
pritociră vinul
la abator mugeşte boul Apis.
cu linguriţa vom gusta preaplinul
viaţa-i scumpa timpu-i însă gratis.
Şi norii ce-au filmat o zi întreagă
cu sila lor inalta-deobiective
vomita iar în burg o ploaie bleaga
pe filosofii cu-alor lumi perfecte

* * * – Moartea s-a suit…
Moartea s-a suit pe casa noastră
pune ţigla şi cârpeşte fumul
zice aluatului trei vorbe şi fudulul crede şi se umfla
şi viţelul abia fătat
Îi linge
sare calda din sudoarea palmei
şi cimpoiul ce păstrează-n burta răsuflarea
parca se umple de-o mireasma necântata încă
moartea s-a suit pe casa noastră
moartea s-a suit pe casa noastră

Apelul de seară
Bucătăriile se văd din cer
mai bine decât oamenii de seamă.
prinzi îngerul-n gamela ta cu zeama
nedetectat de radarul de fier.
Întâi precum o pată de untura
apoi întregul sclipat te-a orbit.

duci Duhul Sfânt cu lingura la gura
de-ţi cânta matul de mitropolit.
matul tău lung şi galeş de mătase
prin care azi vorbişi şi tu cu El.
suflet purtând o raniţă cu oase
aici, pe buza gropii, la apel

Scrisoare către domnul Mihail Bulgakov

Istoria face levitaţie. Oraş avortat.
Lucrurilor la primărie lis-a dat un alt nume.
Puşkin cu pantalonii săi albi va fi deportat
În Siberia literei, în postume.

Biserici învelite în ziare ca sticlele cu vin
sunt coborâte-n pivniţe degrabă.
Îngerul se va refugia-n chioşcul de vizavi-n
strugurii verzi pe taraba.

Exişti şi tu ca buzunarele sfinţilor
(fiindcă sfinţii nu au buzunare)
stai retras în tristeţea părinţilor
alăptat de-o tristeţe mai mare.

Cui să te plângi, când toată cavaleria
e strânsă-n curtea fabricii de zahăr?!
Saluta şi tu maiestuos mizeria
şi râgâitul cult de mare mahar.

Ţine-ţi şi tu celulele-n dârlogi
fă-te şi tu ca hoitul nu miroase.
nu te-ntreba cei cu aceşti milogi
ce-i cu aceste ziduri fără case.

Trage cortina, Ezechiel. Sfârşit.
Război pierdut. Înger lăsat la vatra.
Experienţa nu a reuşit.
Omul e-un câine. Chiar dacă nu lătra.

Salonul de toamnã

Imaginaţia nu costa nimic
şi asta o ştie cel mai bine Dumnezeu-pictorul

În septembrie
când profitând de umezeala săracului
deschide o expoziţie impresionista în zidul jilav
(mici pete neînrămate, voluptuoasa igrasie ce-l excita pe Manet
de care nici popa nici primarul dornic de ceremonii
n-au habar
altfel, de bună seamă, s-ar fi tăiat o panglică
s-ar fi rostit discursuri ar fi gâlgâit şampania
şi critica şi-ar fi ros ciolanul ei roz.
aici la zidul săracului
unde mâna reumatica a lui Dumnezeu
Îşi desăvârşeşte lucrarea

Recurs la Genezã
Pe după sure, lângă cimitir
O pasare s-a dezbrăcat de pene.
poate că i-o fi fost un soi de lene
sau poate-un fel de sila şi sictir
de-a duce pân' la capăt sfânta fraza.
Inconştientă zborului fixat
de-un arhitect necunoscut în sat
dar bănuit în aerul de-amiaza

Doamne-fereşte
Istoria parca ne duce-n burta
şi parca a uitat să ne mai nască.
preafericiţii cu privirea scurta
sorb borşul dogmei ce le plouă-n basca.
făcând spre lucruri zilnic reverenţe
căci cine ştie ce episcop doarme
În polonic, în coşul pentru zdrenţe.
În ţevile acestor triste arme
unde Nebunul îşi clocește crima
şi ne omoară fiindcă ne iubeşte.
când ne e foame desenează peste.
când vine frigul arestează clima.

opriţi Istoria-cobor la prima
opriţi la staţia Doamne-Fereşte

Soră şi frate
Instrument ceţos cu coarde
şi burdufuri şi pedalã
moartea vine şi-semparte
fiecăruia egalã.
Doi cartofi se iau de mâna
două frunze-şi spun adio
fata popi e-n fântâna
griu-i alb şi mort în piua.
— Frate, frate un ţi-e sora?
— Sus în turn să nască ora.
— Sora, sora un ţi-e frate?
— Jos la Bălgrad, sub cetate.

Mortul făţarnic
Ce faci tu, literatură?
Tulburi câţiva tineri caraghioşi din provincie
aşezi negustorul de hârtie
la masa celui cu burta plină de litere.
pui păduchi de aur în chica boemului
şi tricolor pe pieptul academicianului
dar nu poţi îndulci apa înecatului
nici topi zăpada leprosului
nici îngraşă vinerea săracului.
Când vin contabilii Domnului
cu terfeloagele lor de măsurat căinţa
tu cu porumbeii
tu cu guguştiucii
tu cu pãsãrelele
urci în turnul primăriei
şi-arunci
un pumn de mei în calea îngerilor apocaliptici
şi nu vezi în curtea interioară

criminalul cum îşi gâdila victima
şi mortul ticăloşit cum îi face jocul şi râde
cum râde mortul complice
mortul degeaba
mortul făţarnic al acestor ţinuturi

Ai grijã
Ai grijã sa nu faci şi tu explozie
(din înger n-a rămas nici măcar o schija)
calcă pe vârful plopilor cu grijă
să nu verşi sufertaşul cu ambrozie
Sunt zei abandonaţi ca puii miţii
prin gropile cereşti scâncind de sete.
sunt arhitecţii Domnului, în cete.
ce-au lins pe urma lui dâra tãritii.
Tu voiajor al stărilor de transă
ai grijă de căminul de bătrâni.
minte-i c-au fost eroi şi c-au fost buni
şi ca mai au acolo jos o şansă

Lâna de aur
Viaţa: cârciuma „Două uşi".
Printr-un mat
de marmura
cobori
În grădina Guleaiului.
Se obrăzniceşte natura: pescăruşi
Îţi înhăţă
scrumbia de sub braţ
prin fereastra tramvaiului.
Marea s-a retras
ca şopârlă
sub piatra inelului tău de-ametist.
Grecia în anticariat.
Cari amurgul cu strachina.
Dumnezeu e distrat

Dumnezeu e artist
Dumnezeu n-are machina…
Oraş de câmpie, cenuşă de port
şi lemnul de pat
e tot vâsla de lotcă.
În gangul acesta un mort.
chiar un mort
a schimbat
lâna de aur pe votcă